Државни пријатељ број 1

Пише: Иван Тобић
недеља, 09 мај 2010 14:40

(Курир, 9.5.2010)

Најстроже чуване тајне најбоље се крију на најистуренијим, свима видљивим местима. Зато сам и решио да вам јавнообзнаним како управо учествујем у тајној шпијунској мисији на просторима ЕУ. Задатак су, наравно, наручиле исте оне тајне службе и одбегли краци тајних полиција и ретроградних снага који ми данима намигују шта да бањезгам у оном хороскопу и овим колумнама. Док наивно претпостављате да су у питању неукусне пошалице неког ћакнутог таблоидног шалабајзера, ја сам већ послао шифроване информације и заштитио се на начин на који би ми и колега Бонд позавидео.

Ха, лузери!

Но, садржај ове операције толико је сличан ономе што сте толико пута гледали у филмовима о агенту 007 да ћу вас поштедети понављања и осврнути се на сексуалну извитопереност ових заблуделих народа.

Након више него одлично обављеног првог дела посла у Грчкој, тек нешто западније – код оних бечких коњушара, поред педерлука, олаког ступања у сексуалне заносе и разних других перверзија, налетим и на аферу „бул мастиф“. Реч је о псима који су на смрт изуједали власника (тј. власницу – прву особу која је у СФРЈ променила пол), након што их је овај/ова годинама сексуанално злостављао/ла.

Даљом истрагом утврђено је да су оргијања била редован третман на једној угледној клиници, те да су у њима учествовали и највиши државни функционери. Због овог скандала готово је пала Влада, а читав случај је заташкан претњама новинарима тзв. жуте штампе. У исто време, доста се причало и о тзв. словеначком рулету, оргијама „без заштите“ на којима учествује и особа заражена ХИВ-ом, где врло реална опасност од преношења вируса изузетно узбуђује учеснике. Ужас!

Настављам даље ка Паризу, где поред стандардних перверзија на сваком кораку, опет примећујем чудан однос према псима с којима власници деле сладолед на улици. Служба

ме на један дан шаље у Тулуз, одакле ми је наложено да се бусом, неупадљиво, маскиран у боема, упутим ка Милану. Међутим, из ове вукојебине до четири ујутру није било полазака на ту страну света.

Поноћ већ је прошла, па останем да тих неколико сати одремам на станици. Ипак, за двадесетак минута стиже један ноћни аутобус. Питам је ли за Милано, возач одговори потврдно и дода нешто на италијанском. Насмешим се као да сам разумео. Запрепастила ме је цена карте од 415 евра, ал' шта ме се тиче - служба плаћа. Бус пун младог згодног света, девојке се кикоћу, младићи их шармирају. Чим кренусмо, са оних ТВ-а (где код нас обично пуштају „Жикину династију") поче емитовање мекше еротике.

Путници почеше да се ослобађају одеће и страсно приватавају, да би се убрзо уз гласне звуке групе Рамштајн прешло на емитовање све жешће порњаве и конкретнија мажења и пушења међу путницима. На празно седиште крај мене седе можда и најбоља риба из буса, која напуклим гласом поче нешто мазно да шапуће на италијанском.

Покушам да је одбијем, пошто сам по самој професији агента стално окружен лепотицама, али пошто је инсистирала, реших да јој учиним. Кад одједном, уместо порнића, на екрану изненада угледам нашег згодног председника, па неколико министара, министарки и личности из опозиционих странака. Помислим да је неко грешком пустио РТС Сат, али не! И ови се хитро скинуше и почеше да се карају.

Ау, каквих је ту грозних перверзија било! Изненада се у кадру појави и онај јадни вишеструко злостављани и злоупотребљени пас. Почеше и њега да мазе. О, не! Неће ваљда! Не, не, не...

Тада се пробудих обливен знојем, све вриштећи од кошмара на пустој аутобуској станици из које управо истрчаше два профи лопова. Онако уснулом, оладише ме не само за пртљаг већ ми изуше и ципеле које испаљују гас и метке, скинуше ми прстен с преградом за отров и кокаин, сат са сателитском навигацијом и наочаре с рендгенским видом... Е, јебô их пас лоповски!